

Hunt Viha ja tema ettevõtte.

Kord elanud ühes metsas hunt nimega Viha. Iseloomult oli ta väga rahulik ja kannatlik. Oma nime oli hunt saanud oma mineviku tõttu – nooruse tigidus jättis märgi kogu eluks. Minevikus ärritus ta väga kiirelt ning kuna tema pärisnimi oli tol ajal rahva jaoks keeruline välja öelda, hakkas metsarahvas teda kutsuma Vihaks.

Nüüdseks oli ta õppinud kontrollima oma viha ning elas nagu vana rahu ise. Kas oli see nüüd tingitud sellest, et vanusest juba vunts hall või muudel põhjustel, seda ei teadvat täpselt keegi. Ometi olnud Vihal tekkinud selle ajaga, mis ta muutus, veel üks huvitav omadus. Nimelt oli tema lemmiksnäkiks saanud hiired. Pole ka imestada, terve mets ju neid täis, aga ise ta neid püüda enam ei viitsinud. Hiired on olnud läbi aegade ju teada-tuntud närilised, kes tekitavad suuremal hulgal prügi ja reostavad ümbritsevat keskkonda. Ega ka selles metsas elavad hiired erinenud oma liigikaaslastest. Metsa erinevates osades, idas ja läänes, metsa ääres ja metsa keskel, kuhu ka ei lähe, ikka torkas silma hiirte tekitatud puru ja pahn. Hiirte arvu vähenemisega vähenenuks ka tekkiva pahna hulk. Vihal oli suur soov hiirtega maiustada ja ühtlasi ka keskkonnale kasulik olla. Aga hiiri püüda ta lihtsalt ei viitsinud. No polnud kohe mitte tema elukutse.

Hiired polnud selles metsas aga ainuke asi, mis metsarahva tuju lõrri keeras. Metsaelanikel oli palju muresid. Kellel oli mure oma hobidega, kellel pereeluga, kellel mure inimestega ja kellel veel mõni muu mure. Oma muredega keegi enamasti tegeleda ei osanud. Kuid nagu meie, inimesed omast käest teame, võivad mured rikkuda meie tuju. Kui mure ajab tuju ikka täitsa nulli, siis vahel ütled ka sõbrale või naabrile halvasti ja elad oma pahameele tahtmatult nende peal välja. Ja kiusu ja kiunumist selles metsas ikka jätkus.

Tingitult kõigest sellest, otsustas Viha, et ta peaks tegema algust mõne ettevõttega, mis pakuks mingit teenust või toodet, mida metsarahvas vajab. Ta plaanis, et tasu võtaks ta hiirtes, sest need olid ju siiski ta lemmikvahepala. Nüüd tuli tal välja mõelda, millega tegelema hakata. Mõtles ja mõtles, kuid ideid ei tulnud ühtegi. Läks siis metsa peale luusima, lootes et tekib mõni mõtteke. Ringi hulkudes avastas Viha palju uusi kohti, kus ta polnud käinud ning ka uusi toidukohti, kust mõni teine loom saanuks hea kõhutäie kätte. Oma rännakuga jõudis hunt ka metsaserva, kust saigi ta endale vajaliku inspiratsiooni. Metsaserval elas üks mees nimega Ants. Ants tegeles inimeste aitamisega, ta oli psühholoog, kes kuulas inimeste muresid ning aitas neid ja andis nõu. Viha taipas, et nagu inimesed, vajavad loomadki, et neid

vahel ära kuulataks. Viha läks metsa tagasi ning hakkas otsima oma ettevõttele sobivat kohta. Mets oli aga hiirte tegevuse tõttu suuresti reostunud ning õige koha leidmine osutus keeruliseks. Lõpuks leidis Viha metsa keskel imekauni koha, mis oli saastast ning närilise ahnest hambast puutumata. Selles paigas oli väikene järv, mille pealt peegeldusid kauni kuldse särava soojad päikesekiired, mis puude vahelt alla järvele paistsid. Järve ääres kasvasid kaunid taimed nagu näiteks hundinuiad, vesiroosid kallaste ääres ning veel mõned imekaunid lilleõied. Järvest natukene eemal oli üks vana känd, mis tundus oma kuju poolest nagu tugitool. Kännu juures oli üks kivi, mis paistis nagu voodi, kuhu pikali visata ja linnulaulu nautida. Hunt tundis ennast seal juba saabudes rahulikult ning muretult. Ta otsis nii kännu kui ka kivi peale panekuks sammalt ning asetas need sinna pehmeduseks. Rohkem ta seal midagi ei muutnudki, sest tema jaoks oli see paik täiuslik.

Leidnud oma ettevõttele ilusa paiga, oluaks nüüd vaja ju ka kliente. Võsaviilem hakkas mõtlema, mida tal vaja teha, et rahvas leiaks tema juurde tee. Viha oli siiski juba vanemapoolne ja elunäinud hunt ning ei kulunud kaua kui ta taipas, et vajab reklaami. Kuid kust seda saada? Ja mis hinnaga? Ise hüüda? Puudele küüntega vedada? Palju kisa, vähe villa.

Neid mõtteid mõeldes kuulis ta korruga linnulaulu, mis tekitas tema peas hiilgava idee. Just linnud ongi need, kes saavad tema ettevõtte kohta sõna levitada. Ta rääkis lindudele sellest, kuidas tal nende abist kasu oleks, kui nad oleksid vaid nõus teda aitama. Linnud aga ei tahtnud teda algul aidata ning küsisid, mis nemad sellest kasu saavad. Hunt mõtles hetke ja vastas, et ringi rännates avastas ta mõne väga hea toidupaiga, kust linnud saaksid väga maitsvat toitu. Linnud olid diiliga nõus ning lendasid laiali üle metsa sõna levitama. Lindude ülesandeks oli ka üle metsa teavitada, millised ajad on vabad, millised mitte, nii ei pidanud Viha rohkem töölisi palkama.

Mõne päeva pärast oli uudis üle metsa levinud ning metsaelanikud hakkasid hundi juures käima. Visiidi tasu oli kaks hiirt. Kuna hiiri oli palju nagu ka varem sai mainitud, ei pidanud keegi nende püüdmiseks palju vaeva nägema. Psühholoogi juures hakkasid käima paljud loomad oma muredega. Tema juures käis siil, kelle nimeks oli Tera, rebane, kass, koer, hulga linde ja veel paljud teised loomad. Hundi käest said nad ka abi ning poole aasta pärast oli metsaelu palju rahulikum. Loomad ei olnud enam nii närvilised ning said tänu sellele omavahel ka paremini läbi ega elanud oma pahameelt üksteise peal välja. Hoolimata sellest, et metsaelu nüüd roosilisem oli, jätkus metsaelanikel siiski muresid ikka, millega nad vahel hundi poole pöördusid. On ju ka päris elus nii, et isegi kui sul on tuju hea ja saad teistega hästi

läbi, on sul vahetevahel siiski mõni suurem või pisem mure, millest kohe peab kellelegi rääkima.

Hundi ettevõtte edenes. Ta püsis oma äriplaaniga stabiilsel joonel ning tal oli hea meel selle üle, et ta sai metsaelanike omavahelisi suhteid parandada. Viha ettevõtte oli temas esile toonud tema hea poole veel rohkem. Ta avastas, et talle meeldib aidata teisi, neid lohutada ning näha neid naeratamas, kui asjad muutuvad paremaks. Nõnda elas hunt edasi, tegeledes oma ettevõttega ning metsarahvas elas edasi, sõbralikult üksteisega läbi saades ja teades, et alati on keegi, kes neid kuulab, mõistab ja toetab. Ja mis veel oluline, hiirte arv oli pidevalt kontrolli all ja nende tekitatud laga ei kuhjunud enam lõpmatute, hingematvalt haisevate lademetena. Mets oli tõesti elamiseks hea paik.

KALMETU POISID

Joosep Poolakese

Raoul Reinsoo

Juhendaja õp. Sirje Põder